

In memoriam, Mentorului meu

Romeo T. Cristina

Facultatea de Medicină Veterinară

Fiind un omagiu personal adus profesorului meu, decan de an și îndrumător la doctorat nu doresc să descriu CV-ul domnului Profesor, e plin interesul de el; eu vreau să-i multumesc public pentru rolul pe care l-a avut asupra mea.

Puține personalități au avut un rol atât de important în viața și evoluția mea ca Domnul Profesor Iustin Cosoroabă!

Eu cred că Mentorul meu este cel din poza de mai jos, așa doresc să mi-l amintesc și așa l-am văzut eu; inițial ca "învățăcel" care tremura de emoție atunci când primea câte o carte de citit "până luni" și mai apoi, de plăcerea revederii, atunci când eram în biroul profesorului la diverse conversații nu neapărat de farmacologie sau parazitologie veterinară.

Sursă poza: <http://www.boliparazitaretm.ro/despre-noi/>

Eu cred că am avut rara favoare să-l pot cunoaște pe Mentorul meu, dincolo de "carapacea" (atât cât mi-a dat voie), pe care și-o punea adesea, din motive de autoprotecție, pentru a nu lăsa pe toți să pătrundă în complexitatea universului său!

Domnul Profesor Cosoroabă, departe de lucrurile vremelnice a cautat să se perfecționeze pe sine în mod temeinic, atât

profesional cât și cultural făcând acest lucru cu îndârjire, ambiție și cu sentimentul realizării progresului personal, făcut zi de zi, acasă dar mai ales la biroul lui, pe care l-a iubit atât de mult.

Eu cred că, aceasta a fost puterea domniei sale: profundă dorință de cunoaștere! Acum îmi dau seama, cu recunoaștință, că multe din aptitudinile mele didactice, culturale, de viață au fost sădite, cultivate, finisate, inoculate (și de) către marele Mentor printrun "contagiu" de bună natură și, mai apoi, urmărite peste ani!

Poate unii vor spune "da sigur, Prof. Cosoroabă a fost un sfânt"... Nu știu dacă a fost un sfânt, dar cu siguranță, a fost un om deosebit, cu mult peste media "universitarilor" de azi, din păcate o specie care dispare, în marea ei, în fiecare clipă. Păcat!

Domnul Profesor era un om generos atunci când simțea valoarea științifică, era jovial când simțea calitatea omului prieten, avea un simț al umorului greu de egalat și de neînțeles de către mediocrii, pe care recunosc, îi biciuia cu plăcere ori de câte ori avea ocazia, era năvalnic când își dezvăluia pasiunile, era exigent când modela personalitățile, era un dușman redutabil al prostiei, așa era profesorul Cosoroabă, cel adevărat!

Aceste calități și caracteristici dospite în creuzetul satului gorjan l-au făcut pe mentorul meu un "sculptor al personalităților", inclusiv a mea!

Așa l-am văzut eu pe Mentorul meu, Profesorul Iustin Cosoroabă - Dumnezeu să-i dea liniștea pe care o căuta în ultima vreme, să-l odihnească în pace și atunci când, inevitabil, ne vom reîntâlni să mă primească cu aceeași prietenie pe care a avut-o față de mine: eu ca ucenic, domnia sa ca Mentor!

Pentru toate acestea eu vă multumesc, Romeo!